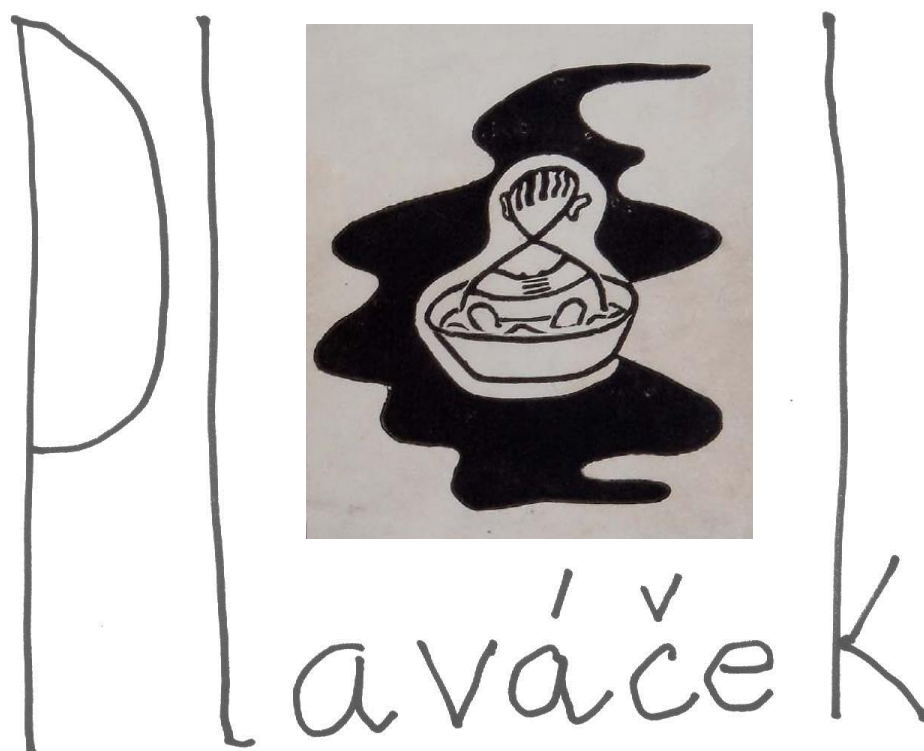

2021

č. 4

1922 Plážová policie v akci: Dámské plavky nesmí být nad kolenem výš než 6 palců

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 5. května v 17 hodin u Kačky ve Všenorech. Pozvánka platí pouze pro Prvostředečníky očkované nebo s prokázanými protilátkami nebo jinak bezúhonné. Kdo si není jistý tak prosím vás nejezděte. Pití a jídlo si vezměte s sebou.

Zápís

Sešli jsme se na obrazovkách od 6 hodin první středu v dubnu. Byla to už třetí virtuální schůzka. Účast byla značná:

Styda (připojil se ještě před schůzkou s omluvou, že musí někam odjet), **Chingo, Reyp, Zbyněk, Jakub, Rony, Zub, Smeták, Kačka, Cancidlo, Plavec, Hakim, Pegas, Bobánek a Pacík.**

Omluvenky

Ahoj Chtěl bych se zítra připojit, ale nebudu v 5:45 doma, dorazím až později, Takže se předběžně omlouvám. Možná se to ale podaří. S pozdravem, **Mahu**

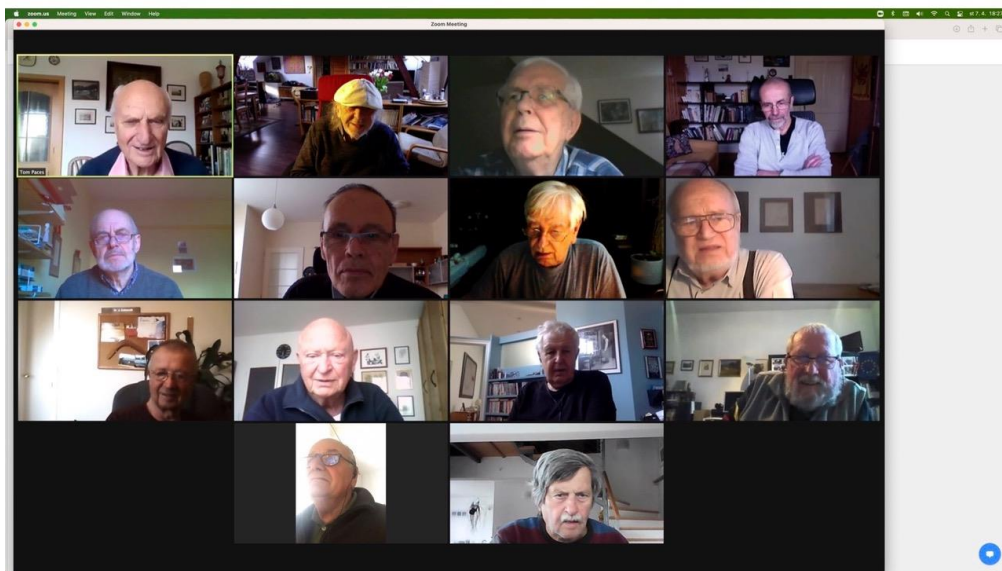
Ahoj, pozdravuju zítra kluky. **Zdeněk**

Omlouvám se, mám za sebou přednášení, studentský seminář a před sebou webinář. Tak je mi hloupé se připojit na 2 minuty, abych se jen omluvil. Ahoj, **Luděk**

Ahoj, omlouvám se, ale nějak se mi nepodařilo to zprovoznit. **Job**

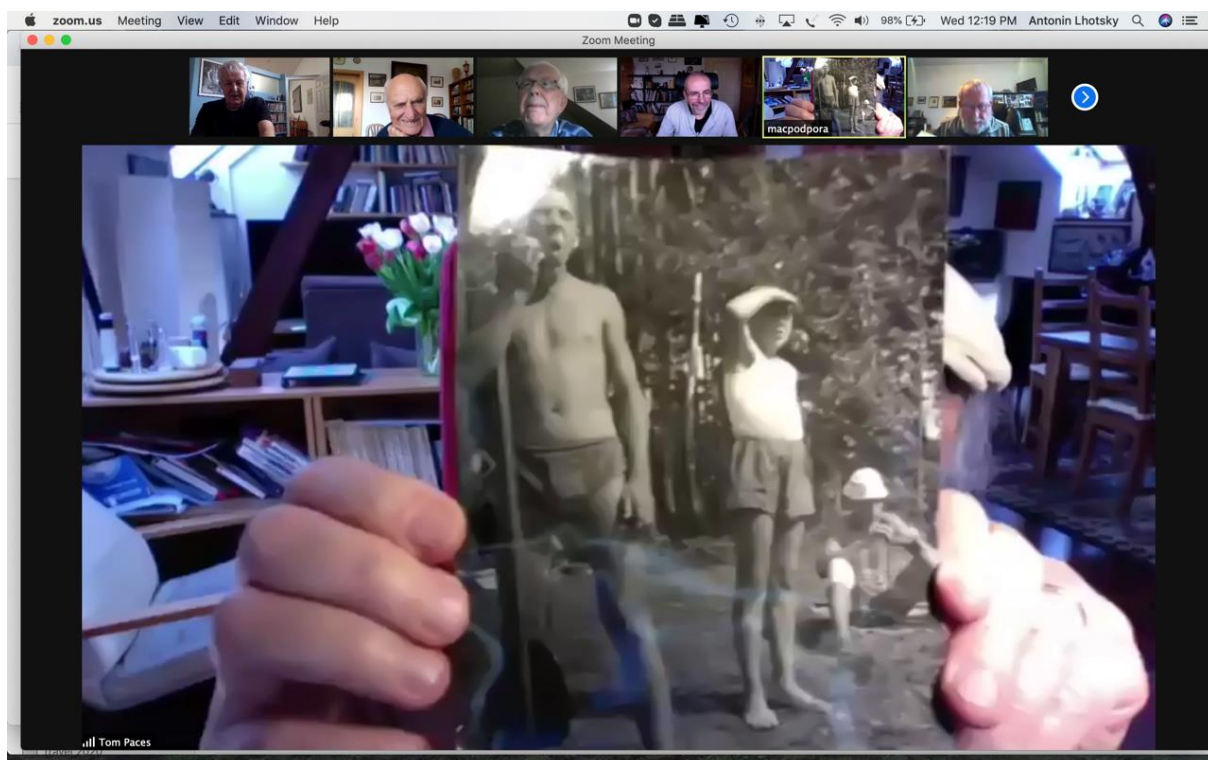
Bob: Tak se mi tentokrát připojit nepodařilo

Jak jsme schůzovali, fotil **Kačka a Plavec:**

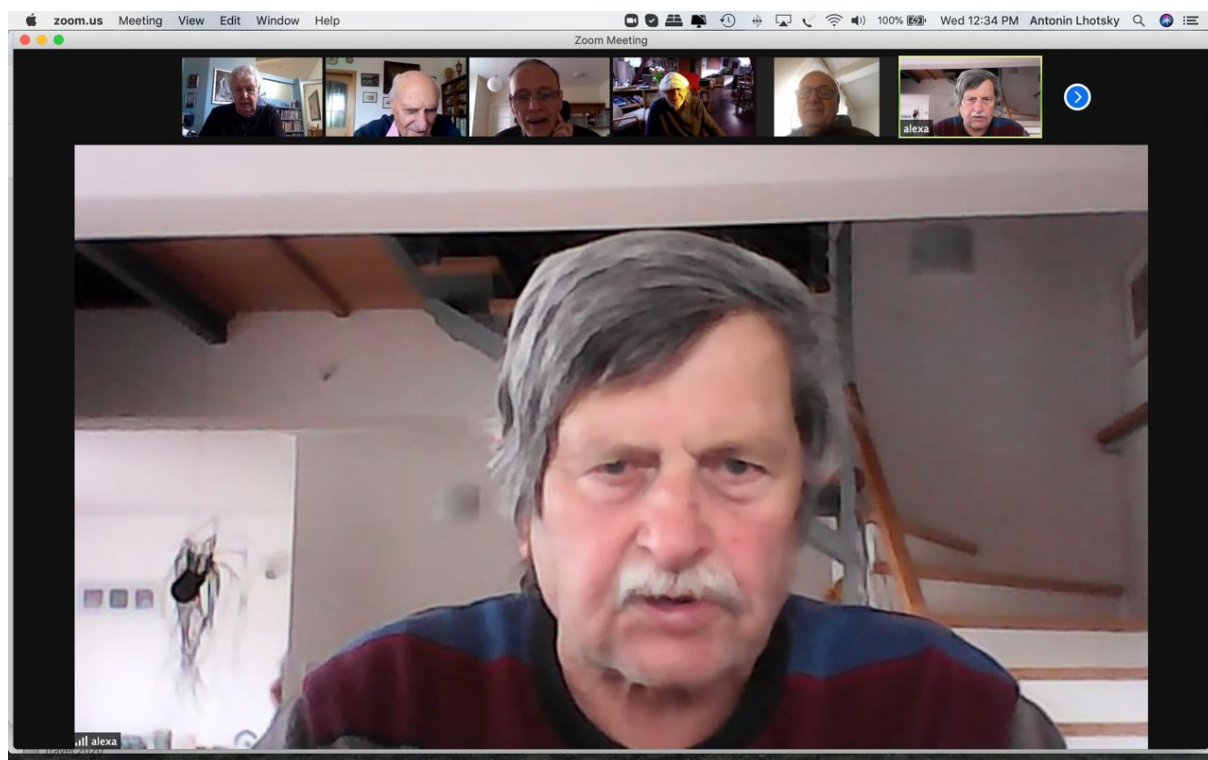
Zleva odshora: **Pacík, Kačka, Chingo, Reyp, Zbyněk, Jakub, Rony, Zub, Smeták, Cancidlo, Plavec, Hakim. Pegas a Bobánek**

Na programu bylo připojování se, což se ne všem podařilo, pak vítání těch, kterým se to podařilo, a pak prohlížení archivních fotografií, které započal **Kačka**, ale pak se přidali i jiní.

Kačka a Čamča na táboře

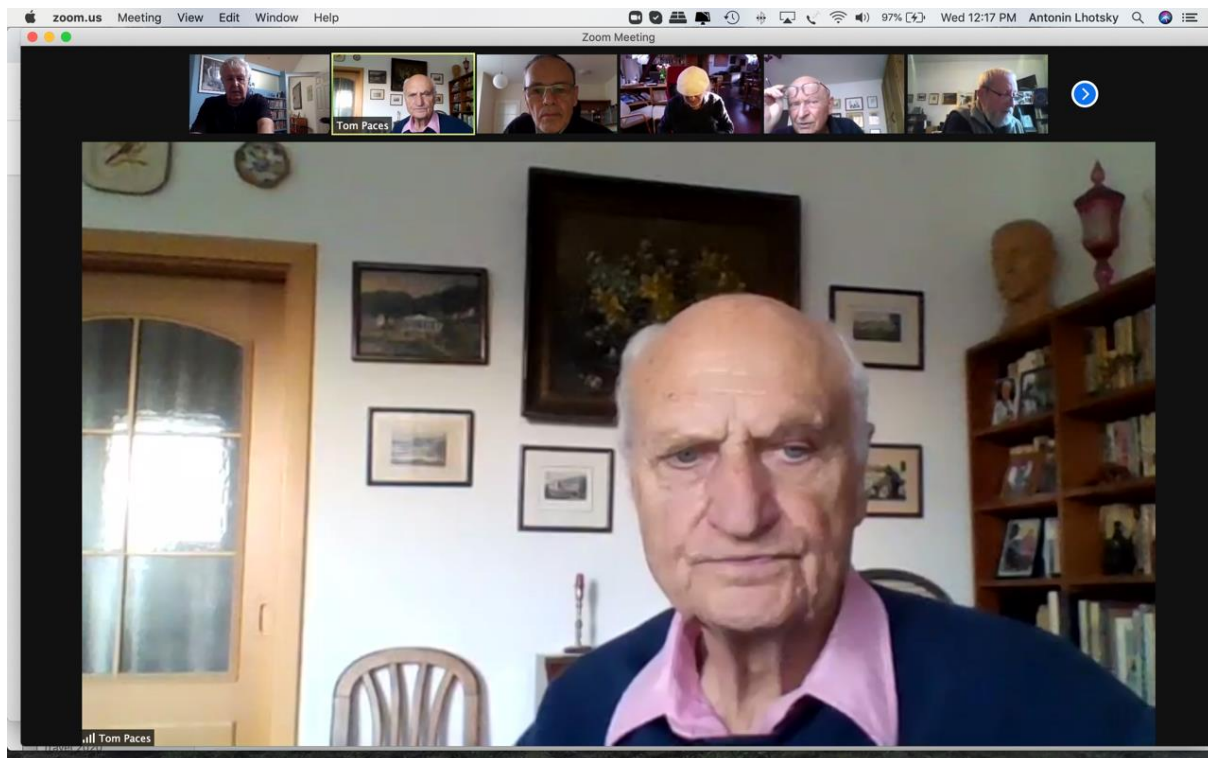
Plavec pak vyfotil několik výtečníků

Bobánek coby hlavní ideolog a iniciátor, který dává impulsy, ale skoro nic nedokončí

Cancidlo, který vypadá, že vidí klávesnici počítače poprvé v životě

Pacík, ustaraný svolavatel virtuální schůzky

Historie

Jíra – Jiří Stránský (rozhovor 8.11.2017 pořídil **Reyp**)

Rod Stránských: otec, syn a vnuk v roce 2013

Já jsem vstoupil do skautingu jako vlče, Honza, brácha starší, ten už měl skautská léta, tak vstoupil rovnou do Pětky.

V Pětce se obecně vědělo, že můj táta, přestože vášnivý Sokol, tak byl pokusný králík A.B. Svojsíka, co skaut vydrží. Protože mu v té době bylo akorát těch dvanáct, třináct let. Táta byl ročník devadesát osm, takže to vyšlo, když se skauting rozjížděl. Akorát jsem nevěděl, to jsem se dozvěděl od svého bratrance, že on strejda Svojsík chtěl, aby to bylo takové vlastenecké, že měli mít takové ty slovanské kroje. To na mě pak šla dodatečně hrůza, ale to už jsem byl zkušený skaut. Ale tak to bylo.

Já jsem byl teda to vlče. Začalo to úžasně, protože na prvním táboře jsem ve vlaku nechal spacák. A nabídl mi bydlení ve svém spacáku právě Budulínek, František Nepil. Já jsem to musel ale velice rychle vzdát, protože on vyzařoval, jak byl tlustý, strašné vedro! Tak, to je něco, na co nezapomeneš v životě. No a taky nezapomenu, že na tom prvním táboře, my jsme ho měli v Nižboru, jsme bydleli ve srubech a kluci z Pětky jeli Berounku. A bylo samozřejmě se Standou domluveno, že na nás vletí, což on teda nikomu neřekl. A oni na nás vletěli, asi v půl páté ráno, vyhnali nás jenom v trenýrkách a tahali nás v orosené trávě. A to je taky to, na co nezapomeneš, že jo.

Takže to bylo ještě před válkou. My jsme tam byli dvakrát. Já jsem tam byl poprvé ve třicátém devátém. A poprvé to bylo, jak jsem ztratil ten spacák, a podruhé, když jsme tam byli, tak na nás vletěli Němci. U nás v rodině byl vzdor zakódovaný, tak zatímco všichni se

uklidili, když tady už byli Němci, tak já jsem byl jako vlče u Standy. Standa nás učil, jak máme milovat vlast a nikdy ji nedat! A to se ti taky zaryje do paměti.

No a podruhé už to bylo tak, že on nás varoval. Řekl: „Oni na nás Němci přijdou. Kluci, kdo se bojí, může jet domů.“ No to neměl říkat samozřejmě. Protože jsme byly děti, mně bylo devět let, v tom čtyřicátém roce. Takže legrační. Ale to jsem popsal v tom příspěvku do sborníku.

Válka a Zpravodajská brigáda

No a pak jsme toho museli teda nechat. Ještě tátu odvěkli do Osvětimi, tak jsem už nemohl nic dělat. Ale táta se pak vrátil, a to je zvláštní historka, už jsem ji taky někde vyprávěl. Já ji nemůžu použít nikde, protože je tak romantická, že člověku se z toho až dělají „bublíny u nosu“. Táta se vrátil z Osvětimi na amnestii Hitlera! A to proto, že Hitler měl padesátiny v tom dvaadvacátém roce a posledním pětadesáti Sokolům, kteří zbyli, dal amnestii a poslal je domů s tím, aby vyřídili, že prostě jakýkoli odpor je marný, a tak dále, a tak dále. Ale, když se někdo vrátil z těch míst, tak buďto byl podezřelý, nebo to byl zázrak, že. A náš táta se prostě vrátil. Táta samozřejmě byl na to, a mně to taky pomohlo v kriminále, mimořádně připravený. Protože byl Sokol, a pak ho rok mordoval Svojsík, takže byl fyzicky připravený, ale taky psychicky, protože my jsme ti loupeživí rytíři, že jo... My jsme furt museli před někým utíkat!

Já byl taky Sokol, takže já musím říct, že sice jsem dostal strašně zabrat od těch estébáků, ale ve srovnání s ostatními lidmi jsem na tom byl mnohem líp, protože jsem byl nejenom fyzicky připravený, ale taky duševně a duchovně. Protože ještě jsem měl dvě tety jeptišky. Já nejsem vůbec pověřivý člověk, ale jednu pověru mám, že se nesmím na něco těšit. Já, kdybych se zatěšil na svíčkovou, tak se tou svíčkovou někde udusím. Abych dopověděl tu historku s tátou. Táta se vrátil deset dní po tom, co zastřelili Heydricha. A v té euforii z tátova návratu se sjela rodina odevšad, protože to byl zázrak, ale všichni zapoměli na to, že náš soused ve vile je vlajkař, udavač, a ten to udal. My jsme bydleli na Hanspaulce, tam kde je teď Martin, a oni si pro tátu přijeli, ale nikdo si toho nevšiml. Všichni byli na zahradě, koupali se v bazénu a tak. A máma měla pro strach uděláno, než aby někde říkala, že ho zase hned vzali. Tak se sebrala a jela do Pečkárny. Tam čtyři hodiny čekala, pak vylezl chlap gestapák, který mluvil trochu česky, protože byl odněkud z Haliče nebo odkud. A řekl: „Pojďte se mnou, komm sie mit!“ a zavedl ji do takové kancelářičky. (Taky jsem to říkal v jedné relaci na Plusu, a tam jsem připomněl, že tam teď sídlí komunistická strana.) No a tam jí ukázal takový ten cyklostylovaný štos rozsudků smrti zastřelením v Kobylisích. A že na tom musejí být dva podpisy. Ukázal jeden, kde už byl jeden podpis a říkal, tadyhle to mám podepsat taky já a roztrhl to. A řekl mámě: „Vyřídíte Karlovi, že jsme si kvit, protože on mě za první světové války v Haliči zachránil život.“ To nemůžeš nikde dát do knížky, protože to je tak... Nikdo by ti to nevěřil. A já to nevěděl celý život, až máma, když táta umřel, tak mi to řekla.

Takže to bylo ve dvaadvacátém roce. Táta samozřejmě vydržel nic nedělat asi půl roku, a pak už zase vletěl do ilegality a já jsem dělal takového poslíčka, ale jenom místně, protože tam byla ta slavná..., jak se to jmenovalo? Bílý lev! Ta ilegální organizace, taková generální. Nevím už jak se to jmenovalo. Já jsem ročník jednatřicet, a tudíž mě samozřejmě mezi Zbojníky, tedy do té Zpravodajské brigády, nevzali a povolali mě až teprve na ty poslední dva roky, protože předtím jsem na to byl malý. No, to na konci třiačtyřicátého nebo na začátku čtyřiačtyřicátého za mnou přišel Budulínek a říkal: „Hele já, protože jsem tlustý, tak musím běhat. Můžeš taky běhat.“ A takhle nenápadně mně sdělil, že ze mne bude „ilegalista“. Mám k tomu jeden takový dodatek, který skautům nikdy nikdo nevezme. V kriminále jsem napsal,

teda přichystal, nenapsal, pak jsem to napsal tady doma, novelu, která se jmenuje *Tichá pošta*. Po ní se jmenuje dokonce i knížka, a bude se tak jmenovat film, který se bude příští rok točit. To bylo vlastně heslo Zbojnické brigády. Proto taky nikoho nikdy nechytily! To bylo zašeptání do ucha, a rozuměl tomu i malý kluk. Byla to kdysi taky dětská hra. A tak to Zpravodajská brigáda použila. Pro mě to bylo úžasné, že jsem se něčeho takového mohl zúčastnit. Ale hlavně jsi věděl, že nesmíš, i kdyby ti uřízli hlavu, to heslo v té tiché poště prozradit. Že to je jako klíč, kterým oni si otevřou, co budou chtít. A to na ty kluky fungovalo naprosto přesně. A byla tam ještě jedna taková protikontrola. To, co jsi měl vyřídít tou tichou poštou, to nebyla sice šifra, ale bylo to sdělení, které mělo třeba obrácený slovosled, takže kdyby to někdo řekl jinak, tak bylo jasné, že to je v háji. Bylo to pojištěné úžasně, ano. A musím říct, že jedním z autorů byl Slávek, bratr Franty Nepila. To byla hlava... On byl strojař nebo co, byl takový přesný.

A to bylo vlastně až do konce války. A já tím, že v naší rodině jsme uměli cizí řeči, navíc moje druhá mateřština je němčina, po druhé babičce, tak já jsem pak šel sloužit ke svatému Tomáši na Malé Straně, kde byl repatriační tábor. Byly tam jeptišky. A tam jsem zažil věci, na které by se nemělo zapomenout. Vozili tam lidi ze všech těch lágrů. A vozili tam taky Rusy, které zachránili z koncentráků. Jenže se málo taky ví, že Stalin tehdy řekl, že oni nejsou vězni, ani zajatci, že oni jsou zrádci. Takže jich většinu popravili. Takové poučení.

Po válce

No, a byl pětáctýřicátý rok a začala se znovu tvořit Pětka. Já už jsem samozřejmě nebyl vlče, takže jsme dostali vzkázáno od Rozáry, abychom se sešli. Ale bylo nás mnoho. Myslím, že to bylo na Sřeláku, to už si nejsem jistý, a byl tam Braťka. A ten řekl, že mezitím jsme narostli a že není možné, abychom byli jeden oddíl. A že teda dává do placu, že bychom měli být přístav, který by obsahoval několik oddílů. Takže to byl Pátý přístav, kromě Pětky tam byla Šestka, která zanikla, pak byla Sedmička a my jsme byli Devítka. Jeli jsme hned na první tábor v tom pětáctýřicátém roce, na ostrov Pětku na jezero do Seče. Ten ostrov, co já vím, ten ostrov už byl před válkou Pětky. Tenkrát hledali tábořiště. Měli někde v Jugoslávii Svatého Jiřího, tu plachetnici. A že by, kdyby dostali to jezero s tím ostrovem, tam by udělali přístav a přivezli Svatého Jiřího. A někdo, kdo snad byl tehdy starostou v Seči, nebo já nevím co, jim to nabídl. A byla domluva, že budou platit korunu ročně. To mně vyprávěli kluci, Rozára, protože ten se toho zúčastnil jako kluk, navíc i proto, že jeho dědeček byl Ořovský. Také říkal, že měli na to vymyšlenou od Braťky nějakou hru. Že to dostali na konci prázdnin, takže se tam jeli jenom podívat a Braťka to pak podepsal s tím starostou. Mělo by to tam být někde v archivu. Protože tyhle malé obce, ne kvůli skautům nebo kvůli přehradě, jsou pyšné na to, že mají staré záznamy. Tak by to někde mělo být. Pokud se někdo nepodělal strachy a nevytrhl to třeba. To se taky stalo.

Tam teda byly historky! Neměli jsme co jíst, tak zabili koně, a my jsme ho po vodě vlekli za pramičkama, vytáhli jsme ho z vody, a protože to byla starší kobyly, tak se to vařila asi týden. My jsme tam měli ..., jak on se jmenoval? Byl to skaut a byl to z dětství kamarád Braťky, který tam dělal kuchaře. On byl povoláním pekař, ale byl taky kuchař, tak ten se o to staral. A my jsme vždycky chodili: „Už to je?“ A on vždycky říkal: „No, ještě tak dva, tři dny.“ Ne, že dvě, tři hodiny, ale dva tři dny! Můj táta tam jednou přivezl, zbláznil se samozřejmě, já nevím, dvacet kilo, nebo dvacet litrů malin, abychom si tam udělali koláče. Skauti se na to vrhli, dostali z toho sr...., takže zase bylo nebezpečí, jestli nemají tu ... salmonelu. Ale jinak to byl skvělý tábor, kde byli všichni ti, které znáte. Kokr, tedy Pejsek, nebo Mimča. A byla tam strašná legrace, prostě pořád. Hrála se Velryba a Sledě. To jezero

bylo na to úžasné. Jsou tam také ty skály. A Braťka dovedl napsat úžasnou táborovou hru. Já vlastně, když jsem pak psal hry pro děti, tak jsem byl vlastně vyučený trošku od Braťky. Byly tam takové ty věci, s kterými nepočítáš, ale zase tak si jich pamatuješ víc. A to je klasika. Já jsem ještě nebyl v Devítce. Chyběl jim kormidelník, tak mě dali do Sedmičky. A kdo byl můj člunař? A málem mě nechal zavřít potom? Pan režisér Vorlíček neboli Vavík byl můj první člunař!

Takže to byly začátky. Ale fakt je ten, že všechny ty děti se na to strašně těšily. Já jsem se na to taky vždycky těšil, protože to mělo smysl. Navíc, můj táta se stal hned po válce, aby to nikdo nerozkradl, národním správcem Valdštejnského paláce. A tam byly neuvěřitelné poklady. Tam měla sklady, v té zadní části, jak je zadní hospoda, „tabáková režie“. Tak se tomu tehdy říkalo. Cigarety a podobně. No a tam to smrdělo všechno tabákem. A táta řekl: „Tam můžete mít klubovnu.“ A to bylo něco úžasného, protože to bylo v baráku, který byl šest set let starý, byly tam takovéhle trámy, měli jsme asi tři místnosti a měli jsme vlastní vchod! Jako Devítka. To bylo úžasné.

Když se začal točit film Na dobré stopě, tak my jsme jeli na Jamboree. Devítka si trochu jela po svém. Vejvara byl kapitán, který pak utekl. A s ním byl ..., když jména si nepamatuju všechny, ten kreslíř, ... byl pak v Kanadě, a říkalo se mu Rohlík nebo jak, on maloval Indiány, byl slavný tak, že dostal indiánské jméno. Oni se tam stýkali celá ta parta. Takže Vejvara utekl, tady nám zakázali všechno, ale my jsme ten oddíl drželi, seč jsme mohli. Oni nás teda pár pozavírali, včetně mě. Ale, když mě zatkli, tak už to fungovalo opravdu tajně. A pak se to znovu oživilo v tom osmašedesátém... Já jsem se teda s těmi kluky scházel furt, měli jsme partu z Devítky. A to byl Pes teda Šrajer, byl tam Souček, Podzimek, ten nebyl z oddílu, ale my jsme se u nich scházeli, u Egyla. Ten „škautskej“ duch se tam udržoval. My jsme z toho nedělali žádnou vědu, ale děti to cítily, takže my v okamžiku, kdy nastala ta možnost, jsme založili tu Devítku znova. Pětka že byla Slavoj. No, tak jsem se dostal k Medvědovi, právě tím založením toho nového oddílu. Protože my jsme řekli, že to posvětíme, ale nikdo z nás se nemohl těm dětem věnovat tak, jak byl ochoten se jim věnovat Medvěd. A to byla vlastně záchrana. Oni měli, já nevím kolik, těch táborů, a pak i po tom zákazu furt ještě spolu jezdili na tábory. A každý z nás, fotrů zakladatelů, měl nějaký úkol. Já jsem vždycky psal hry a takové ty věci. Taky je něco z toho v těch Perlorodkách. A když jsem psal ty hry pro děti, tak jsem cítil, že jsem vlastně vyučený trošku od Braťky.

A mám ten pocit, že Braťka, který se neustále objevoval spíš v pozadí, že on byl lepší spisovatel než Jaroslav Foglar. Ale já jsem je zažil oba dva. My jsme s Hynkem Bočanem točili v roce 1967 *Tábor Černého delfína*. Tak já jsem tam Foglara zpovídal, ani ne tak kvůli filmu, ale že jsem se vlastně chtěl dozvědět věci, které jsem jenom tušil, přestože jsem v tom odmalička byl. Co třeba Jirka Navrátil, který byl o devět let starší? Všechno se mi to motalo.

Štířín

My jsme kvůli tomu s Jirkou Navrátilem byli asi u pěti ministrů, já jsem o tom psal fejetony. A teď tady u mě byl ten starosta náš, José, Výprachtický. S tou Jitkou u mě byli, ale to už je asi tři měsíce. A já jsem jim říkal: „Já jsem se dozvěděl, že ministerstvo, že Zaořálek, se chce zbavit Štířína. Ale tyhle věci nejsou prodejné, takže on to nabídl za korunu parlamentu. A tam se samozřejmě o to začnou rvát, protože tam budou lidi, kteří budou cítit, že by to mohlo něco vynést. A my bychom do toho měli vstoupit a jim to kazit, dělat „kazišuky.“ Jenže jim se do toho moc nechtělo...“

Schwarzenberg, to je mojí rodiny přítel, když byl ministrem, tak my jsme u něj byli s Jirkou, a on řekl: „To, co ty říkáš, že to jsou věci, které jsou nevratné, to potvrdil už Plajner.“ Hlavně nás všechny nakrkl, já jsem o tom napsal seriál do Týdne, kam jsem psal takové fejetony, že oni už byli tak nafoukaní. Předtím sociální demokrati zrestituovali Lidový dům, podle stejných pravidel, podle kterých měli dostat skauti Štířín. Ale ti nic nedostali. Protože tamti mohli tzv. pokračovat, byť jenom v Americe, ale českoslovenští skauti tady nepokračovali, tak nemohli dostat nic. A samozřejmě to bylo ještě zamotané.

Brat'ka a spol. přebírají zámek Štířín v r. 1945

Jíra a **Helena** na vernisáži fotografií a reálií Pátého oddílu vodních skautů v Sovových mlýnech v r. 2013

Natáčení pořadu „Desatero **Jíry** Stránského“ v Nižboru

Zahraniční historie

Dějiny sovětského Ruska ve zkratce

Když Lenin zemřel, ukázalo se, že druhá osoba ve straně, soudruh Trocký, je zrádce. Soudruzi Kameněv, Zinovjev, Bucharin a Stalin soudruha Trockého svrhli, vyhnali z Ruska a pak zavraždili.

Ale po několika letech se ukázalo, že soudruzi Kameněv, Zinovjev a Bucharin jsou také nepřátelé a škůdci. A tak je statečný soudruh Jagoda zatkl a nechal popravit.

O něco později Jagodu jako nepřátelského agenta zatkl a nechal popravit Ježov.

Ale po několika letech se ukázalo, že Ježov nebyl soudruh, ale obyčejný zrádce a nepřátelský agent. Ježova tedy zatkl a nechal popravit Berija.

Po Stalinově smrti si všichni uvědomili, že Berija je také zrádce. A tak Žukov zatkl Beriju, kterého jako zrádce také popravili.

Brzy se ale Chruščov dozvěděl, že Žukov je nepřítel a spiklenec. Vyhnal tedy Žukova na Ural.

A o něco později vyšlo najevo, že Stalin byl nepřítel, škůdce a zrádce. A s ním i většina politbyra. Tak mezitím mrtvého Stalina vyhodili z mauzolea a čestní soudruzi vedeni Chruščovem rozehnali politbyro včetně soudruha Šepilova, který se ke zrádcům a škůdcům také přidal.

Uplynulo několik let a ukázalo se, že soudruh Chruščov byl dobrovolník, podvodník, dobrodruh a nepřítel. A tak soudruh Brežněv poslal Chruščova do důchodu.

Po smrti Brežněva se ukázalo, že i on byl škůdcem a příčinou stagnace. Pak byli ještě dva, které si nikdo neměl čas zapamatovat.

Pak ale k moci přišel mladý energický Gorbačov. A ukázalo se, že celá komunistická strana sice byla partou škůdců a nepřátel, ale teď se vše ihned napraví. Tehdy se SSSR zhroutil. Gorbačov se ukázal být nepřítelem, zrádcem a agentem Západu.

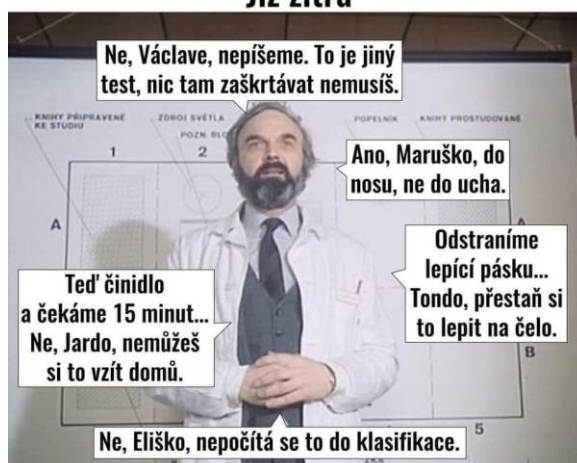
Teď je na radě Putin.

Vtipy koronavirové

**Lidi, nevěřte kecům,
že po vakcíně
nebudete mít děti. Teď
jsem se vrátila
z očkování a normálně
byly všechny tři
doma...**

Již zítra

A teď vážné upozornění pro Prvostředníky a jejich blízké, když se rozhodují jestli se mají dát očkovat.

Tohle se stalo včera a je to důležitá informace pro lidi, kteří se nechávají očkovat: Známý dostal druhou dávku vakcíny v očkovacím středisku, poté měl při cestě domů rozmazané vidění. Po příjezdu domů zavolal do očkovacího centra a požádal o radu, zda by měl navštívit lékaře nebo být hospitalizován. Bylo mu řečeno, aby nechodil k lékaři ani do nemocnice, ale okamžitě se vrátil do očkovacího centra a vyzvedl si své zapomenuté brýle.

A jeden hudební

.....

Listárna

Ty fotky s kutrem které byly v minulém Plavacku jsem vydoloval z pozůstalosti po mém bratru **Profovi**. Vskutku maličké fotky jsem naskenoval a poslal **Mahuovi**, který je přeposlal do Plaváčka. Můžu na nich pracovat/vylepšovat dál kdyby to někdo potřeboval. Jo, a mám taky **Profovu** listinu o námořnickém školení v Polsku. - Bylo výborné že **Chingo** přidal seznam členů výpravy.

Byl jsem velice rád, když jsem v Plaváčkovi uviděl fotku **Standy Langa & Libuše**. Neměl jsem žádnou jeho fotku ve svém osobním archivu. **Kafčina**

Chingo poslal přes úschovnu do Plaváčka ty fotografie z Polska i s titulky a k tomu mnoho dokumentů, **Brat'kovy** dopisy rodičům apod. Tento vysoce zajímavý historický materiál je rozsáhlý a tak bude zveřejněn až v příštím čísle.